

tiden; jeg antager derfor, at ærede nye Medlemmer, selv om de ere komne herind i et noget større Antal, maa kunne tage denne Forhandling frem. Jeg maa ihvertfald hævde, at for os, som have siddet her, da den 1ste Behandling fandt Sted, er der ingen Grund til at optage en 1ste Behandling igjen, naar de Herrer ikke fra deres Side foranledige os til at optage en saadan, og det have de ikke gjort. Vi have nemlig tidligere udtalt, hvad der laa os paa Hjerte med Hensyn til Lovforslagene; i Lovforslagene er der ikke foregaaet nogen Forandring, og jeg kan ikke se, at der kunde være nogen Grund til nu igjen at optage en 1ste Behandling. Det ærede Medlem vilde antyde eller antydede ialtfald, at det var af Omhu for Sagerne, for at gjøre det muligt paa et senere Tidspunkt at fremme disse Sager, at han vilde have dem henvisse til et saadant Udvalg, og det ærede Medlem sagde, at Udvalget da kunde tage dem op paa Grundlag af, hvad der var forelagt, og fremkomme med sine Forslag. Det ærede Medlem erklærer altsaa, at der i disse Forslag ligger et passende Grundlag til at forhandle paa, og det ærede Medlem udtalte altsaa ligefrem, at det er politiske Hensyn, Hensynet til den Regjering, som har forelagt dem, der gjør, at man ikke vil behandle dem eller fremme dem gennem en Behandling; hvis Forholdene imidlertid forandre sig, vil man i disse Forslag finde et passende Grundlag for en videregaaende Behandling. Jeg tror ikke, at vi kunne fra vor Side forlange en større Indrømmelse end den, det ærede Medlem der har gjort, og jeg tager i hvert Fald denne Indrømmelse til Indtægt. Det ærede Medlem antydede, hvis jeg forstod ham ret, at den samme Fremgangsmaade skulde følges med Hensyn til de øvrige forelagte Lovforslag, og jeg forstod Anthydingen saaledes, at det foreslaede Udvalg paa 9 Medlemmer skulde overtage Behandlingen af flere eller maaske af alle Forslag. Jeg veed ikke ganske sikkert, om det laa i Ordene, men jeg har ikke kunnet forstaa det anderledes. Jeg vilde uægtelig finde en saadan Fremgangsmaade overordentlig uhensigtsmæssig og uheldig og uberettiget. Det kan ikke nytte, at det ærede Medlem siger, at det er Hæfdes Regjeringen at fæstne Thingets Praxis med Hensyn til Behandlingen af de forelagte Sager, thi dermed har Regjeringen Intet at gjøre. Jeg i ethvert Fald vil ikke staa saaledes, at jeg siger, at det er Regjeringen, som er ansvarlig for de Handlinger, som Folkethinget selv foretager, ansvarlig for det Stridt og den Behandlingsmaade, Folkethinget selv undergiver de det forelagte Forslag; for denne Behandlingsmaade maa Folkethinget virkelig

selv tage Ansvar, og det er altsaa dette Thing, som har villet behandle dem paa den Maade, som det hidtil er sket, en Behandlingsmaade som har været meget uhensigtsmæssig. Efter min Mening vil der iaar fra det Synspunkt, jeg ser Sagerne, aldeles ikke være nogen Grund til at sende det foreliggende Forslag til Udvalg. Det Hensigtsmæssigste for Sagens Fremme vil i alle Maader være, at man lader Forslaget umiddelbart gaa til 2den Behandling, og derfor stemmer jeg imod det ærede Medlems Forslag og i det Hele imod Forslag om Jættelse af Udvalg. Det forekommer mig aldeles indlysende, at, naar disse Lønningslove have henligget her i saa mange Aar, som de nu have gjort, og Folkethinget kun ved faa af dem har haft Veilighed til at indtage sit Standpunkt, vilde det være paa Tide, at Folkethinget fik en Veilighed til at sige, hvad det vil, baade overfor Almenheden og det andet Thing, for at man kan skjønne, om der er andre Hindringer end de personlige politiske, om der er Hindringer i Sagernes Realitet. Jeg tror, at man meget vel kunde lade disse Forslag gaa direkte til 2den Behandling, thi der er ærede Medlemmer og deriblandt, saavidt jeg kuffer, det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 4de Valgkreds (Hørup), der i mange Aar har haft den Forpligtelse at beskæftige sig indgaaende med disse Forslag i Udvalgene, og disse ville jo saa let kunne formulere deres Tanker i Form af Ændringsforslag, saaledes at vi ved en Afstemning kunne faae Konstatere Thingets Mening om disse Lovforslag. Jeg tror ikke, at den foreslaede Fremgangsmaade er rigtig. Særlig er der da et Lovforslag imellem de foreliggende Lønningslovforslag, om hvilket det ærede Medlem for nogle Aar siden sagde, at disse Lønningslovsatser vare absurde eller noget lignende — det var ialfsald et meget stærkt Udtryk, det ærede Medlem brugte — og jeg finder, at, naar det ærede Medlem i Folkethinget har fremsat saadanne Anstuelser, der syntes at vinde Anklang hos ærede Medlemmer, maa det være en Pligt for Thinget, uanset hvorledes de personlige Forhold ere, og uanset hvilket Ministerium der er, at sige: Det og det ønske vi at gjøre med Hensyn til disse Lønningsforhold. Jeg skjønner derfor ikke, at der er nogen Grund til, at Lønningsforslagene gaa til Udvalg. Jeg ser ikke reittere, end at man særdeles vel nu efter saa mange Aars Forløb maa have saa modne Anstuelser om dem, at man maa kunne fremme dem og lade dem gaa direkte til 2den Behandling. Gjælder dette om Lønningslovene, saa gjælder det Samme i fuldt saa